

Sygnatura akt VI W 987/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2015 roku

sprawy przeciwko P. W. synowi A. i E. z domu K.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 17.10.2014r o godz. 11:16 we W. na ul. (...) kierując pojazdem marki O. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość na tym odcinku drogi o 21 km/h uzyskując prędkość według wskazania fotoradaru 71 km/h, czym nie dostosował się do ograniczenia prędkości w terenie zabudowanym do 50 km/h.

tj. o czyn z art. 92a kw

I. uznaje obwinionego **P. W.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 a kw i za to na podstawie art. 92 a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 października 2014 roku P. W. kierował samochodem marki O. nr rej. (...). Jechał ulicą (...) we W. z prędkością 71 km/h. Dopuszczalna prędkość, na ulicy (...), gdzie o godzinie 11.16 fotoradar wykonał zdjęcie przejeżdżającego pojazdu, prowadzonego przez P. W., wynosiła 50 km/h.

Dowód:

raport z wydruku fotoradaru k. 5,

świadcstwo legalizacji ponownej radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym k. 30;

informacja Urzędu Miasta O. wraz z fotografią P. W. k.17-18..

P. W. w postępowaniu jurysdykcyjnym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień.

Pomimo otrzymanego wyroku nakazowego doręzonego mu wraz wnioskiem o ukaranie, zarówno w złożonym sprzeciwie, jak i w piśmie wniesionym przed otwarciem przewodu sądowego, zawarł argumenty, które zupełnie mijają się z treścią stawianego mu zarzutu. Dostępność w internecie wzorów pism procesowych, masowo i powszechnie powielanych przez strony, nie zwalnia je, w tym P. W., od czytania ze zrozumieniem. Tymczasem obwiniony nie zadał sobie nawet trudu zapoznania się z treścią pisma złożonego na rozprawie, czego efektem była niemożność zreferowania przed Sądem. Nawet zaś jego pobieżna lektura - być może - uświadomiłaby mu, że pismo to odnosi się do art. 96§3 kw (formalnie, merytoryczną treść Sąd przemilczy), nie zaś 92 a kw.

Odnosząc się do wydanego orzeczenia stwierdzić należy, że podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń stanowił wydruk z radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym. Przyrząd ten był sprawny technicznie, posiadał świadectwo legalizacji i wymagania, którym powinny odpowiadać takie przyrządy. Poddany został stosownym testom i sprawdzeniom, w oparciu o które wskazano jego datę legalizacji do 31 marca 2015 roku.

Z raportu pochodzącego z fotoradaru jednoznacznie wynikają: godzina popełnionego wykroczenia, marka i numer rejestracyjny pojazdu, którym zostało ono popełnione, prędkość z jaką się poruszał oraz fakt kierowania samochodem przez obwinionego.

Załączone do akt dokumenty i czytelność wykonanego zdjęcia, pozwoliły Sądowi na kategoryczne rozpoznanie osoby prowadzącej pojazd. Zarówno znajdujące się w aktach sprawy zdjęcie obwinionego, jak i osobista weryfikacja dokonana przez Sąd w toku postępowania jurysdykcyjnego, polegająca na porównaniu wykonanej przez fotoradar fotografii z wizerunkiem P. W., nie pozostawiają żadnych wątpliwości, co do jego sprawstwa. To obwiniony jest osobą, która kierowała samochodem marki O., przekroczyła dopuszczalną prędkość i to jego zarejestrował fotoradar. Fakt naruszenia przez niego elementarnych zasad w ruchu drogowym został ponad wszelką wątpliwość udowodniony, a obwiniony okoliczność tę (jakkolwiek) kwestionując, faktu tego zwyczajnie nie przyjmuje do wiadomości. Jego stanowisko i twierdzenia wyrażone złożonych w toku postępowania jurysdykcyjnego pismach procesowych, nie miały jednak wpływu na ocenę jego odpowiedzialności karnej (nie były na temat). Przekroczył on bowiem dozwoloną prędkość o 21 km/ h, czym wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92a kw.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, a przede wszystkim prędkość z jaką poruszał się kierowany przez obwinionego pojazd o niemal 50 % przekraczająca dopuszczalną na ulicy, którą jechał, to okoliczności, które Sąd miał na względzie wymierzając P. W. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczanie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. P. W. w toku przewodu sądowego nie wyraził jakiegokolwiek skruchy, zignorował również elementarne zasady poruszania się po jednym z największych miast w Polsce.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.